

blevne frifundne, maa sætte temmelig strenge Betingelser i saa Henseende. Jeg skal ikke her komme noiere ind paa Enkelthederne, men jeg tror, at det er temmelig nødvendigt i alt Fald foreløbig at sætte temmelig klare Bestemmelser i saa Henseende, da man ellers vistnok i væsentlig Grad vil komme til at lide under saadanne Erstatningsfordringer. Der er dog imidlertid et Punkt, med Hensyn til hvilket det forekommer mig, at Grændsen er dragen olt for snæver i Lovforslaget. Det er nemlig den faktiske Forudsætning, at Vedkommende har været underkastet Varetægtsfængsel. I juridisk Sprogbrug kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at man ved Varetægtsfængsel forstaar det Arrestdekret, som under Sagens Behandling er blevet affagt af Dommeren, altsaa i Henhold til Grundlovens § 80. Nu er der jo imidlertid den foreløbige Frihedsberøvelse, Anholdelsen, der kan udstrækkes til 4 Døgn i Henhold til Grundloven, og som af ligefrem ulovlig Handlemaade, af Uegnyldighed eller hvad det nu kan være, jo faktisk kan tænkes at udstrækkes over denne Tid. En saadan Anholdelse kan efter Omstændighederne være i allerhøieste Grad indgribende i en Persons hele Belsærd, og hvis man vil have en Beskyttelse i den ene Retning, stønner jeg ikke, hvorfor man skulde indstrænge sig hertil og ikke ogsaa tage den i de Tilfælde, hvor Politiet har foretaget en Anholdelse og Dommeren ladet den staa hen, saa længe han kunde, og maaste endog længere, end han havde Lov til, for derefter at løslade den Paagjældende. Saa kommer endelig dertil de urigtige Domsfælder. Dette er jo heldigvis et meget sjældent Tilfælde, men det er jo forekommet, endog i den eklatanteste Form, og det forekommer mig, at her er den Uret, som den Paagjældende har været Offer for, for Retspleiens Skyld, af endnu mere fremtrædende Art end de alt berørte, og jeg stønner derfor ikke, hvorfor man vil stille disse Tilfælde udenfor den Beskyttelse, som der her er Tale om. Jeg skal ikke komme ind paa de processuelle Regler, som ere fastsatte i Lovforslaget; jeg tror, at de trænge til en meget grundig Omarbeidelse, og jeg kan i saa Henseende i Hovedsagen henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) har udtalt. Jeg mener, at denne Del af Lovforslaget i et Udvalgt maa være

Gjenstand for en nøie Kritik. Der er blot et Punkt i saa Henseende, jeg skal fremhæve, det er det, at man ikke har villet have summa appellabilis i disse Sager. Jeg tror, at det er ganske overflødig at give denne Regel. Jeg tror, at de Paagjældendes Fordringer paa Erstatning, deres Fordringer om, hvad Statskassen skal udrede til dem, ville vise sig at være saa overdrevne, at den bestedne summa appellabilis, som findes for Høiesteret, nemlig 200 Kr., saare sjelden vil komme til Anvendelse. Men jeg kan rigtignok aldeles ikke stønne, at der er nogen Grund til at strænge en Begrænsning for de Sager, hvormed Høiesteret kan belæmres, i de Tilfælde, hvor der er Tale om Erstatning, naar man fastholder en saadan Begrænsning, hvor der er Tale om Straf. Det er et ganske andet Onde efter min Mening at faae paalagt sig en vis Sidelse ved Dom, bortset fra det Graverende, der maatte være derved, end det er at miste Udsigten til en saadan efter Omstændighederne maaste noget fantastisk Erstatning. For saa vidt den ærede sidste Taler udtalte sig angaaende Spørgsmaalet om Aktionsomkostningerne, maa jeg i det Hele slutte mig til ham. Det er jo en temmelig abnorm Regel, at man saaledes lader de paagjældende Tiltalte bære Sagens Omkostninger, selv naar de frifindes. Den Praxis, der sølges, sigter jo naturligvis navnlig til de Tilfælde, hvor der ikke er ført et fuldkomment tilstrækkeligt Bevis; i andre Tilfælde, hvor den Vedkommende frifindes af juridiske Grunde, ville Sagens Omkostninger ikke blive ham paalagte. Jeg tror, at man saa meget bedre kan gaa til en Forandring i saa Henseende, som det vistnok maa siges at være ganske undtagelsesvis, at Justitsen faar nogen Glæde af de Omkostninger, som blive idømte de Paagjældende, og jeg tror — jeg kan i denne Henseende henbise til den Erfaring, jeg har haft i min Egenstab af Advokat — at hvor de Paagjældende i Virkeligheden ere i Stand til at betale Omkostningerne, søles Idømmelsen af Omkostningerne som et meget alvorligt Onde. Det har f. Ex. været i min Erfaring, at de Paagjældende, skjøndt de ere frifundne for Sigteisen, dog have forlangt Sagen appelleret, fordi Omkostningerne vare blevne dem paalagte, og det vil vistnok ikke saa sjælden være Tilfældet, at Folk, som idømmes en forholds-